

Phan Cửu Long

Học Trò Nghèo

Trưa hè, cái nắng hè của Miền Đông Nam bộ giáp Biên giới Campuchia thực là "cháy da người" như lời một bài hát của Chế Linh thời Mỹ Ngụy : “Tây Ninh nắng nung người mà trận địa thì loan máu tươi ...”

Trời im không một chút gió, nắng loang lổ qua những tán cây Phượng rực lửa, càng oi bức thêm, không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng chuông lắc leng keng, lanh lảnh, vang vang, thanh thoát, có phần náo nức . Đó là tiếng chuông rao bán cà rem ...

Tôi nghĩ hè năm lớp 5, Mẹ tôi vừa qua đời, nhà nghèo, 5 miệng ăn, không ai có việc làm thu nhập khá ... Một ngày, sau khi đã bàn với Ba tôi, anh hai tôi mua cho tôi một cái thùng cà rem, loại thùng xộp, nhỏ vừa gắn vào chiếc xe đạp củ, để chạy đi bán cà rem, kiếm thêm thu nhập . Thế là tôi đi bán cà rem !

Bản tính nhút nhát, hay mắc cỡ, tôi đã đấu tranh tư tưởng cật lực để có thể đương đầu với tình huống bất chợt gặp mấy đứa bạn học, nhất là tụi con gái ... Rồi tôi cũng tự chiến thắng mình vì trách nhiệm đối với gia đình ...

Đạp xe miệt mài, dong rui, len lỏi khắp các nẻo đường trong những trưa hè, tiếng chuông rất thanh, lanh lảnh, tôi cứ lắc đều đặn, có hôm không bán được nhiều, buồn bã, lòng cứ rung rung, nghèn nghẹn, nghĩ đến tụi con nít

giờ này, cha mẹ chúng cố ép cho chúng ngủ trưa, tôi lại còng lưng trên chiếc xe đạp củ, tôi buồn cho mình, buồn cho gia đình, sao lại nghèo đến vậy ??? Chiếc xe vẫn chạy đều, tiếng cót két của ổ bi khô dầu cứ kêu đều đặn sau mỗi vòng quay, như cũng kiên nhẫn cùng suy nghĩ miên man của tôi ... Tôi miên man theo dòng suy nghĩ, nhưng trong sâu thẳm vẫn lắng nghe, vẫn chờ đợi, đó là một tiếng kêu : Cà rem ! của một chú bé nào đó không ngủ trưa, chú có vài đồng và quan trọng là chú muốn ăn cà rem ...

Và rồi cái tôi sợ nhất đã đến, một hôm đang náo nức vì tiếng ve sầu rả rít, vừa bay bổng với những ý nghĩ lãng mạn của mùa hè, tôi vừa ước sao cho mùa hè qua mau, có tiếng gọi : Cà rem ! kéo tôi về thực tại, tôi quay xe lại thật nhanh, à một cô bé đang ngấp ngé trước cổng chờ tôi, tôi tấp xe vào thì hỡi ôi !!! Đó là cô bạn học giỏi trong lớp mà tôi rất ngưỡng mộ, quý mến đặc biệt ... Tôi điếng người, trước mặt tôi tối sầm, cô bạn cũng đã kịp nhận ra tôi, nở nụ cười tươi, tôi cũng cười, nhưng chắc nụ cười méo xẹo, cả hai chúng tôi đều ngượng ngùng, chắc cô bạn bất ngờ và cả ái ngại cho tôi, cô lí nhí : bán cho mình một cây cà rem ! Tôi cảm như hén, làm cái việc phải làm như một cái máy, sao mà hai cái tay vụng về đáng ghét, nhưng rồi tôi cũng cắt xong miếng cà rem, lấy que găm vào, đưa cho cô bạn, nhận tiền, cô bạn như cũng không muốn kéo dài thời gian, đi nhanh vào nhà ... tôi lủi thủi dắt xe nhanh chóng vọt thẳng, không buồn lắc cái chuông ...

Suốt quãng đường dài, tôi như kẻ mất hồn, đêm về nằm thao thức, sao lúc đó mình không tự nhiên ? cứ hỏi thăm, xã giao bình thường, có việc gì mà quan trọng thế, khủng hoảng thế ? Mọi việc chỉ tại cái tính nhút nhát mà ra ...

Rồi mùa hè cũng qua đi, tôi vào học lớp 6, cô bạn ấy không học cùng lớp, cô ấy học Anh văn, tôi Pháp văn, và lúc nào tôi cũng tránh mặt, sau đó Ba tôi mất, tôi lại phải chuyển trường, không còn gặp lại cô bé nữa, cho đến tận bây giờ ... nhưng tôi vẫn nhớ như in khuôn mặt rất dễ thương, hiền hơn con

gái ...

Một chút kỷ niệm của tuổi thơ in đậm trong tâm hồn tội nghiệp của tôi ...

mãi mãi và mãi mãi ... tiếng chuông lanh lảnh giữa trưa hè, cô bạn học có cái
khuôn mặt dễ thương, hiền hơn con gái ...

Trưa buồn, 24/9/2004

Phan Cửu Long

Sưu tầm : SBC

Nguồn: Đồng tâm Hội

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 10 năm 2005